

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ТРАКТУВАННЯ СУТНОСТІ ПОНЯТТЯ «ЕТНОКУЛЬТУРНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ» МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ

Гончарук В. А.

*кандидат педагогічних наук, доцент кафедри української літератури,
українознавства та методик їх навчання,*

**Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини
м. Умань, Черкаська область, Україна**

Суттєвою ознакою кожної культури є національний компонент, етнічні особливості, ідея народності, витоки її на основі рідної мови, історії, українознавства, етнології й націології. Особливістю етнокультурного виховання є багатоаспектність його змісту, що дає змогу досліджувати проблеми етнокультурного характеру в комплексі навчальних гуманітарних дисциплін [3]. Молодій людині слід оволодіти здатністю аналізувати й оцінювати досягнення національної культури, орієнтуватися в етнокультурному просторі нації, усвідомлювати національні духовно-моральні основи людського життя. Таке молоде покоління українців зможе підготувати вчитель-філолог, у якого будуть сформовані необхідні для цього професійні компетентності, і, в першу чергу, етнокультурна компетентність.

Культурологічна підготовка майбутніх педагогів була предметом досліджень З. Донець, Н. Ємельянової, Л. Кондрацької, С. Крамської, Л. Настенко, Н. Сивачук та ін.; етнокультурна освіта й етнокультурна компетентність – Т. Носаченко і О. Цюняк; врахування регіональних особливостей етнокультури у виховному просторі досліджували В. Косиченко, Н. Кузан, Ю. Ледняк, В. Лисак та ін.

Аналіз науково-джерелознавчого базису та досвіду практичної роботи у закладах вищої освіти України дає підстави стверджувати, що на сучасному етапі розвитку педагогічної науки відсутнє єдине розуміння сутності етнокультурної компетентності майбутніх учителів-філологів.

Відповідно до нових документів у галузі вищої освіти до ключових компетентностей учителя-філолога належить культурологічна компетентність.

Необхідність її формування зумовлена тим, що вчитель є постійно активним учасником процесу спілкування, носієм і репрезентантом власної культури. У наш час компонентом професійної підготовки майбутнього педагога і його мовно-культурологічної компетентності повинен стати українознавчий культурологічний напрям, який, на думку В. Зарицької, дає можливість «через етнокультуру, етнопедagogіку, етнопсихологію, етнолінгвопедagogіку, етнолінгводидактику відтворити світогляд українського народу, особливості його історії, культури, характеру, мовної картини світу...» [2, с. 92].

Вважаємо, що в культурологічній компетентності вчителя-філолога потрібно виокремити таку її складову, як етнокультурна. Вона буде вказувати на його здатність усвідомлювати себе як носія певної етнокультури.

В. Лісовий так тлумачить поняття «етнокультура»: «це культура, першоджерелом якої є колективна творчість даної спільноти, що включає спосіб життя, світогляд, мову, народне мистецтво. У сучасних суспільствах Е. не існує відокремлено від професійної («високої») культури і є її складником; цей складник у вигляді «етнічного осердя» значною мірою визначає самобутність національної культури в сучасних державах» [4].

З-поміж ключових освітніх компетентностей випускника загальноосвітньої школи виділимо загальнокультурну компетентність, важливим складником якої є етнокультурна. Якщо загальнокультурна компетентність – це знання особливостей національної та загальнолюдської культури, духовно-моральних основ життя людини й людства, окремих народів, культурологічних основ сімейних, соціальних, суспільних явищ і традицій, ролі науки та релігії в житті людини, їх впливу на світ; компетентності в побутовій і культурно-дозвіллевій сфері.

Компетентність етнокультурна, за М. Шульгою, – це особистісна якість, що формується в результаті цілеспрямованого і спонтанного, організованого і стихійного засвоєння людиною (у процесі соціалізації) культури свого народу в усіх її виявах: традиційно-побутових, фольклорних, професійних, в наукових і емпіричних знаннях, на емоційному і раціональному рівнях. Етнокультурна компетентність особи охоплює

передусім знання величезного прошарку елементів етнічної культури, починаючи з елементарних невербальних комунікацій (жести, ритми, пози, міміка, вираз очей) до узагальнюючих моральних і правових норм. Етнокультурно компетентною є особа, яка вільно орієнтується у світі значень культури певного народу, яка вільно розуміє мову цієї культури і вільно творить цією мовою [6].

Етнокультурна компетентність особистості має складну й розгорнуту структуру, тому процес її формування є поетапним і довготривалим. Він не завершується із закінченням школи, а відбувається упродовж усього життя людини. Та зрозуміло, що певний ступінь сформованості етнокультурної компетентності у шкільні роки стане визначальним на шляху становлення особистості, визначення нею пріоритетів у наступні етапи життя. Заклад вищої освіти повинен стати головним осередком формування етнокультурної компетентності майбутнього вчителя-філолога, забезпечити успішне проходження ним власної траєкторії професійного становлення й етнокультурного самовизначення. Досягти цього можна за умови впровадження у закладах вищої освіти добре продуманого, чітко налагодженого процесу формування етнокультурної компетентності майбутніх учителів-філологів.

Цей процес передбачає отримання майбутніми вчителями-філологами об'єктивних знань і уявлень про українську етнічну культуру, історію рідного краю, духовно-моральні цінності й ментальні особливості української нації.

Таких учителів слід виховати національно свідомими громадянами, які здатні адекватно оцінити себе в Україні і Україну в собі, стати дослідниками української культури, пропагандистами та популяризаторами етнокультурних здобутків українців у світі.

Високий рівень сформованості етнокультурної компетентності майбутніх учителів-філологів у закладах вищої освіти засвідчить їхню готовність до навчання і виховання учнів на основі національної толерантності, із обов'язковим збереженням цінностей української етнічної культури.

Етнокультурна компетентність особи є наслідком і умовою розречевлення етнокультурного середовища, невід'ємним елементом реального існування етносу.

Вона полягає не тільки у вмінні спілкування у світі предметів, правильній їхній розшифровці і декодуванні. Вона включає і комунікативну компетентність, що полягає в умінні оперувати предметами, а також в актах вибору та віддання переваг у світі цінностей культури [6]. До етнокультурної компетентності, на думку О. Березюк, входять такі складові, які інтегруються між собою: перша група чинників утворює матеріальну сферу культури (народна архітектура, вбрання, види творчої діяльності); друга група чинників пов'язана зі сферою духовної діяльності народу (мова, усна народна творчість, народне мистецтво, тощо); третя група чинників пов'язана з феноменом найскладнішим і остаточно невизначеним (менталітет народу або етнопсихологічні риси етносу) [1, с. 14].

Про сформованість у представників певного етносу етнокультурної компетентності може свідчити оволодіння етнокультурою, що постає у вигляді успадкованого від попередніх поколінь синтезу традицій соціального життя і способів спілкування, особливостей ведення господарства й облаштування побуту, специфіки світоглядних уявлень і вірувань, матеріальних і духовних цінностей, обрядів і звичаїв. За Б. Савчуком, вище окреслений синтез визначає стиль життя етносу, виконуючи такі важливі функції: ідентифікаційну, комунікативно-інтегруючу (передача етнокультурної інформації в діахронній (між поколіннями) та синхронній площинах, що сприяє консолідації спільності та збереженню її самобутності); репродуктивну (кількісне та якісне – матеріальне і духовне – відтворення етноспільноти); нормативну; пізнавально-інструментальну (зміна та вдосконалення етнічної картини світу через її створення та розуміння) [5, с. 236].

Аналізуючи визначення, наведені різними авторами, ми сформулюємо поняття «етнокультурна компетентність» як психолого-педагогічний феномен, що характеризує рівень засвоєння етнокультури спільноти (народу), теоретичну й практичну готовність до трансляції її ціннісних орієнтацій.

Висновки. Отже, у ході проведеного дослідження нами встановлено, що етнокультурна компетентність вчителя-філолога – це інтегративна якість, яку визначають: володіння національно-культурними знаннями (про традиції, реалії,

звичаї, духовні цінності свого народу); усвідомлення себе справжнім носієм української етнокультури; знання мови своєї нації, володіння багатством її виражальних засобів; усвідомлення феномену України та її культури у світі; вміння знаходити зафіксовані у мові, етнотекстах і текстах світової літератури компоненти духовної та матеріальної культури українців.

Відчуття самотності, неповторності, унікальності та краси етнічних здобутків дасть змогу створити простір для нових творчих пошуків, відкриттів, унікальних методів самовираження майбутнього вчителя, а через нього – молодого покоління нашої держави.

Література

1. Березюк О. С. Методичні засади формування етнокультурної компетентності особистості. Освітологічний дискурс. 2015. № 3 (11). С. 13–21.
2. Зарицька В. Мовно-культурологічний аспект формування професійної культури сучасного педагога. Українська мова в культурному просторі Східної України: Матеріали міжрегіональної науково-практичної конференції. Донецьк: Український культурологічний центр, 2010. С. 90–99.
3. Концепція національного виховання студентської молоді Львівського національного університету імені Івана Франка. URL: http://prima.lnu.edu.ua/general/vicerektor_train/concept_vykh_molodi.htm (дата звернення: 09.07.2018).
4. Лісовий В. Етнокультура // Філософський енциклопедичний словник. URL: https://filos_uk.academic.ru/ (дата звернення: 09.07.2018).
5. Савчук Б. Українська етнологія: навч. посібник. Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 2004. 559 с.
6. Шульга М. Компетентність етнокультурна // Етнічний довідник: поняття та терміни. URL: <http://ethnography.national.org.ua/glossary/k.html> (дата звернення: 09.07.2018).